հոգիի նիստ բիզիմին ադամին, մըխաստանընդ
հոգին չիկայ հիմիկվա մարդկանցում. ուզում են

գահտա պիւեօնդ հաչիքի միտեչրանի
12 ասեն հենց որ մտնում ես

արաղ ամուլք պալաջի վանգանի,
բաղից կալաձից խօսք դցես,

հանմեի քալաքալա գալաջի միստան
ամենը մեծ մեծ խօսք անում են.

բիաքի ի հոգեւոր քար բերանքի
երբոր հոգեւոր բան իլելիս,

բիսարչը սանդ իմաֆտարան, հանմա
դլուխներին քար է ընկնում. բոլորը

վիլահաթ խունդանայ ուսումայ բիսար
երկիրը դարտիլը ուսումը դլխի

աֆտարանդ ումունա ադամիմուն նա-
ընկել են. մեր մարդկանց չի

տուտինդ բրսար վանկաստան։
կարոդացանք դլուխ քցել։

Մաղրասեցւոց խօսքն ու սրտի զգացմունքն է յիշեալ դրուածը, որը Ցէրունական ազօթքի հետ զրեց մատրասեցի տիրացու Մկրտիչ Ենոճեան Դադայեանցը իբրեւ թարգման մաղրասեցւոց զգացմանց, որը և 3 տարի Շամախումը մեզ մօտ պատրաստուելուց յետոյ՝ կարգեցաւ լուսաւոր եկեղեցւոյն.

Մաղրասայի գերեզմանատան կեդրոնում կայ մի հին մատրան հետք «Նահատակ» անուամբ, որոյ մէջ քանի քարերից մի օջաղ շինած՝ խունկ ու մոմ են վառում, որը մաղրասեցիք ցանկանում էին նորոգել իբրեւ ուխտատեղի. մի այդպիսի օջաղ եւս կայ Մաղրասայ գիւղի մէջ՝ եկեղեցական դպրոցի առաջին՝ որին «Սրբատեղ» ասելով կիրակի օրերը խունկ ու մոմ են վառում. մի ազահ մարդ աշխատում էր այս սրբատեղը իւրացնել և շինուածքի մէջն առնել. բայց գիւղացիք արգելեցին և ես խիստ յանդիմանեցի և զգուշացրեցի։